

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΦΕΥΓΟΥΝ

Αθηνά Κώστα Κυριακίδη Κολλίτση (το γένος Μάρκου Αχιλλέως)

Γεννήθηκε στην ενορία Αγ. Ιωάννη Λευκωσίας στις 5 του Δεκέμβρη του 1905. Οι γονείς της ήταν ο Μάρκος Αχιλλέως και η Χρυσταλλένη Μάρκου. Η οικογένειά της, αρκετά εύπορη για την εποχή εκείνη, αγαπούσε πολύ τη μόρφωση. Έτσι και τα 4 παιδιά της οικογένειας μορφώθηκαν. Τα δύο αγόρια σπούδασαν φαρμακευτική και η Αθηνά το 1923 αφού αποφοίτησε με άριστα από το Διδασκαλείο διορίστηκε δασκάλα πρώτα στον Κάτω Δρυ της Επαρχίας Λάρνακας και μετά στη Μια Μηλιά και στην Παλλουριώτισσα. Υπηρέτησε την παιδεία με ζήλο μέχρι το 1934 που αναγκάστηκε να σταματήσει λόγω γάμου.

Στις 17 Ιουλίου 1934, στην εκκλησία της Αγίας Μαρίας παντρεύτηκε τον Κώστα Κυριακίδη Κολλίτση, γιατρό από την Κυθρέα. Από τότε εγκαταστάθηκε στην Κυθρέα την οποία αγάπησε ιδιαίτερα. Ατόκτισε τρία παιδιά την Κλαίρη, Νόλλη και Θεοδώρα και αφοσίωσε τη ζωή της στο σύζυγο της και τα παιδιά της. Στάθηκε στο πλευρό του συζύγου της που ήταν ομολογουμένως άριστος επιστήμονας και εξαιρετικός άνθρωπος. Γι' αυτήν το επάγγελμα του συζύγου της δεν ήταν μόνο επάγγελμα, ήταν λειτούργημα. Πάντα πρόσχαρη, με το χαμόγελο στα χείλη δεχόταν με ευγένεια και καλωσύνη τους αρρώστους. Τους πρόσφερε τη βοήθεια της, τους απάλυνε τον πόνο με ένα καλό λόγο.

Συμπαραστεκόταν γενικά όλο τον κόσμο. Σε κανένα δεν αρνήθηκε να προσφέρει τη βοήθεια της. Οι καταφρονημένοι και οι δεινοπαθούντες έβρισκαν στο σπίτι της αγάπη, ζεστασιά, ένα πιάτο ζεστό φαί.

Η Αθηνά Κυριακίδη αγάπησε τον κόσμο της Κυθρέας και την ίδια την Κυθρέα όσο δεν την αγάπησαν οι ντόπιοι. Γι' αυτήν οι συγγενείς του συζύγου της ήταν το ίδιο

αγαπημένα πρόσωπα όσο και οι δικόι της συγγενείς. Κανένα δε στενοχώρησε, κανένα δεν κατηγόρησε. Έμαθε να δέχεται τον κόσμο όπως ήταν και να τον αγαπά γι' αυτόν που ήταν. Απεχθανόταν το ψέμα, το κουτσομπολιό. Γι' αυτήν αυτά ήταν ανεπίτρεπα πράγματα. Για το κάθε τι έπρεπε να βρει μια δικαιολογία. Τη διέκρινε ευγένεια ψυχής.

Οι σχέσεις της ήταν άριστες και με τις τουρκοκυπρίες των γύρω χωριών που συχνά επισκέπτονταν το σύζυγο της για θεραπεία η που με προθυμία εργάζονταν στο περιβάλλον της όταν γινόταν εκκοπή λεμονιών ή στα λιοχώρια της όταν ήταν η εποχή της συγκομιδής των ελιών. Για όλες είχε μια καλή κουβέντα, για όλες είχε κάτι να προσφέρει. Γι' αυτήν το «αγάπα τον πλησίον σου ως σ' εαυτόν» δεν ήταν λόγια, ήταν πράξη, βίωμα.

Στις 28 του Δεκέμβρη του 1972 έχασε τον αγαπημένο της σύζυγο και από τότε ζούσε πότε στην Κυθρέα και πότε στη Λευκωσία με τα παιδιά της μέχρι που ο τούρκικος Αττίλας πάτησε τα χώματα του χωριού που τόσο αγάπησε. Ο πόνος της προσφυγιάς γι' αυτήν ήταν αβάσταχτος γιατί δεν μπορούσε να επισκεφτεί την αγαπημένη της Κυθρέα, το σπίτι που έζησε τα καλύτερα χρόνια της ζωής της και προ πάντων τον τάφο του συζύγου της που έζησε μαζί του αγαπημένα και ευτυχισμένα.

Έζησε στη Λευκωσία με τα παιδιά της μέχρι της 13 του Μάη τους 1987 που ο θάνατος έκοψε το νήμα της ζωής της.

Η ανάμνηση της Αθηνάς Κυριακίδη θα μένει πάντα ζωντανή στις καρδιές των Κυθρεωτών που τη γνώρισαν όπου κι αν βρίσκονται. Πάντα θα θυμούνται την ευγενική μορφή της και τον εξαιρετικό σε ήθος χαρακτήρα της.

Ο κ. Χρ. Πέτσας είπε τον πιο κάτω επικήδειο.
Πολύκλαυστη Αθηνά,
μια ευγενικιά και καθ' όλα αξιομνηστής

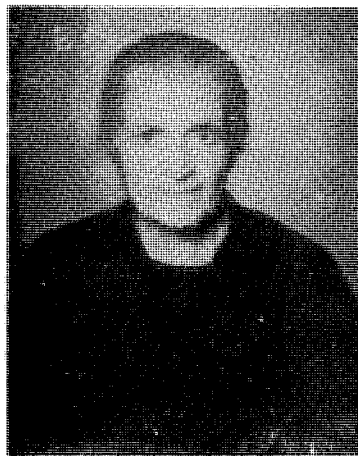
κυρία της Κωμόπολης μας Κυθρέας, μια πιστή και αφοσιωμένη σύζυγος, μια φιλόστοργος και υπομονετική μητέρα, μια χριστιανική και μεγαλόψυχη καρδιά έχει εγκαταλείψει ενωρίς σήμερα το πρωί τα γήινα και έχει ακολουθήσει την πορεία του αγύριστου ταξιδιού για να μεταφερθεί στα ουράνια και να καταλήξει στην αιωνιότητα όπου οι άγιοι και οι δίκαιοι αναπαύονται.

Είναι η Αθηνά Κυριακίδου που στο μακρό στάδιο της επίγειας ζωής της έχει αφήσει σ' όλους εμάς που είχαμε την τύχη να την γνωρίσουμε από κοντά αναμνήσεις άριστες γιατί στον καλλιεργημένο της χαρακτήρα είχε τάξει σαν σκοπό της ζωής της τα αγαθά και χριστιανικά έργα κι απεστρέφτο μ' όλη τη δύναμη της ψυχής της τα έργα του πονηρού, τις πράξεις της αμαρτίας και της ακολασίας.

Ψυχή αθάνα και αμνησίκακη, καλοκάγαθη και φιλεύσπλαγχη ποτέ της δεν δυσαρέστησε ή έβλαψε κανένα ούτε με έργα ούτε με λόγια γι' αυτό έχαιρε εξαιρετικής εκτίμησης και ασύγκριτου σεβασμού σ' όλα τα στρώματα του κοινωνικού συνόλου ανάμεσα στο οποίο πέρασε την πολύχρονη ζωή της.

Γόνος εγκρίτου οικογένειας από τις πιο πλούσιες και ευκατάστατες της Λευκωσίας της οικογένειας των Μαρκίδηδων έτυχε επιμελημένης ανατροφής και υψηλής μόρφωσης που μόνο λίγες τέτοιες οικογένειες της πρωτεύουσας ετύγχανον, εξαιτίας των επικρατουσών της εποχής εκείνης αντιλήψεων πως η γυναίκα έπρεπε να περιορίζεται στο σπίτι και να εκτελεί μονάχα τα του οίκου της, μ' όλες όμως τούτες, η Αθηνά δεν περιορίστηκε στις στοιχειώδεις γνώσεις του δημοτικού αλλά φοίτησε στο ανώτερο Παρθεναγωγείο Φανερωμένης και στη συνέχεια απέκτησε το πτυχίο της δασκάλας και πρόσφερε τις υπηρεσίες της για συνεχή χρόνια στην κυπριακή εκπαίδευση.

Νέα συνέδεσε την τύχη σου με τον λατρευτό σου σύζυγο Κώστα Κυριακίδη ιατρό που κατήγετο από περιφανή οικογένεια των Κολίτσηδων της Κυθρέας που με ένθεο ζήλο διέπρεψαν στα γράμματα. Έκτοτε μετά το γάμο σου αποσυρθείσα από το διδασκαλικό επάγγελμα αφοσιώθη-

κες με υποδειγματική επιμέλεια στην ανατροφή και μόρφωση των τριών λατρευτών σου θυγατέρων Κλαίρης, Νόλλης και Θούλας. Καταβάλατε συντονισμένες προσπάθειες με τον αείμνηστο σύζυγο σου για τη μόρφωση και την αποκατάστασή τους. Τελικά κόποι και μόχθοι καρποφόρησαν και οι τρεις τους πήραν πανεπιστημιακή μόρφωση και αποκαταστάθηκαν σε αξιοζήλευτη κοινωνική θέση και τυγχάνουν αντάξιου σεβασμού και ανάλογου υπόληψης απ' όλα τα στρώματα του κοινωνικού συνόλου.

Αξέχαστη Αθηνά φεύγεις από την πρόσκαιρη τούτη ζωή με τη συνείδηση ήρεμη πως εκτέλεσες στο ακέραιο το καθήκον σου σαν σύζυγος και μητέρα, σαν γιαγιά, και σαν χριστιανή και Ελληνίδα κοινωνική εργάτρια.

Γι' αυτό κοιμήσου ήσυχα τον αιώνιο σου ύπνο με την παρηγοριά πως αφήνεις απογόνους που εξάπαντως θα ακολουθήσουν το δρόμο της δικής σου πορείας, το δρόμο της τιμής του καθήκοντος της αρετής και της φιλαλληλίας της θέωσης και της χριστιανικής τελειότητας που οδηγεί στην αιωνιότητα και την αθανασία.

Εύχομαι το χώμα που θα σκεπάσει το άχραντο σου σώμα να είναι ελαφρό και ο Πανάγαθος να κατατάξει την πάναγνη ψυχή σου στις αιώνιες μονές του Παραδείσου και η αγαθή σου μνήμη να παραμείνει αιωνία στις δε οικογένειες των προσφιλών σου θυγατέρων να στέλλει την ουράνια παρηγοριά. Αιωνία σου η μνήμη.

Μαρή Χρίστου Λογγίνου

Πέθανε στις 15 Αυγούστου 1987 και τάφηκε στο Νέο Κοιμητήριο Λευκωσίας την επομένη από την εκκλησία των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης. Ο κ. Χριστόδουλος Πέτσας είπε τον πιο κάτω επικήδειο.

Πολύκλαυστη Μαρή,

Είχες την εξαιρετική τιμή να κοσμεύσαι με το όνομα της υπεραγίας ημών Δέσποινας Θεοτόκου. Η ιδιαίτερη αγάπη που έτρεφε στο πρόσωπο σας η πανάχραντη Παναγία ήλθε χθες ν' ανακαλέσει την αγνή σας ψυχή, χθες που ήταν η θεομητορική της γιορτή που ολόκληρη η Χριστιανώσυνη γιορτάζει την Κοίμηση της Θεοτόκου τη μετάσταση δηλ. της ψυχής της από τη γη στους ουρανούς. Ήλθε στη γιορτή της η Πλατυτέρα των ουρανών να οδηγήσει και τη δική σου ψυχή στις αιώνιες μονές του Παραδείσου όπου η χορεία των αγίων και όλων των δικαίων αναπαύονται. Και ταυτά όλα γίνονται εξαιτίας του σεμινού και ενάρετου βίου που χαρακτηρίζει την μακράν σταδιοδρομία σας.

Πραγματικά αείμνηστη Μαρή υπήρξες ψυχή αθάνα και αμνησικάκη, φιλεύσπλαγχνη και ενάρετη γεμάτη ανθρωπιά και καλωσύνη, γιατί ολόκληρη η μακρόβια επίγεια ζωή σου κατευθύνετο πάντοτε στα καλά και χριστιανικά έργα και απεστρέφετο τα έργα του πονηρού τα έργα του σκότους και γενικά τα έργα που οδηγούν στην αμαρτία και τις κακές πράξεις.

Γι' αυτό έχαιρες εξαιρετικού σεβασμού και ασύγκριτης εκτίμησης μεταξύ των συνανθρώπων σου και άφησες στο διάβα της ζωής αναμνήσεις άριστες σ' όλα τα στρώματα του κοινωνικού συνόλου και ιδιαίτερα μεταξύ εκείνων που είχαν την τύχη να σε γνωρίσουν από κοντά.

Νέα ακολουθήσες το διδασκαλικό επάγγελμα και ανήκεις στην παλιά εκείνη σχολή των διδασκαλισσών που εκαιόνταν πραγματικά από θερμό ζήλο και υπέρμετρη αγάπη προς την ανθρωπιστική παιδεία και προσπαθούσαν με μοναδικό σκοπό να λαξεύσουν χαρακτήρες και να ενσταλάξουν στις αθάνα παιδικές ψυχές τα ελληνοχριστιανικά ιδεώδη και ν' αναδείξουν στην κοινωνία τις αντάξιες εκείνες χριστιανές και απαράμιλλες Ελληνίδες μητέρες όπως

απαιτούσαν τα χρόνια εκείνα της διδασκαλικής σας σταδιοδρομίας. Τα χρόνια στα οποία η Κύπρος στέναζε κάτω από τον αποικιακό ζυγό και απαιτούσε το ξεσκλάβωμα της.

Μετά την αφυπηρέτηση σου από το διδασκαλικό επάγγελμα λόγω γάμου (όπως απαιτούσε ο σχετικός αποικιακός νόμος) εξακολούθησες και πάλι να προσφέρεις τις υπηρεσίες σου, όταν σου ζητήθηκαν από τότε Γραφείο Παιδείας, λόγω ελλείψεως νέων διδασκάλων. Στην περίοδο τούτη είχα την τύχη να εργασθώ μαζί σας για δυο χρόνια στο σχολείο της Χαρδακιώτισσας Κυθρέας, και μου έμεινε αξέχαστη η ευσυνειδησία σας και η προσήλωσή σας στο καθήκο.

Στη νεανική σου καριέρα ένωσες την τύχη σου με τον προσφιλή σου σύζυγο Χρίστο Λογγίνο, ένα εξαιρετικό δάσκαλο και ένα ενθουσιώδη πατριώτη που προσέφερε ανεκτίμητες υπηρεσίες στην κυπριακή εκπαίδευση και στην υπόδουλο Κύπρο μας με ενεργό δράση στον απελευθερωτικό αγώνα του 55-59.

Η έμπρακτη τούτη δράση του στοργικού σας συζύγου, αξέχαστη Μαρή, ήταν αδύνατο να μη επηρεάσει και τη δική σου προσφορά. Αθόρυβα τότε και χωρίς τυμπανοκρουσίες οργάνωσης όπως η περίπτωση απαιτούσε γυναικείες ομάδες που περιήρχονταν την κοινότητα μας και ενεργούσαν εράνους για ενίσχυση του αγώνα ενάντια στην Τούρκικη ανταρσία του 1963. Θα' ταν για μένα παράλειψη αν δεν ανέφερα και για τη θαθεία ριζωμένη πίστη σας στα θεία και δεν τόνιζα τον ανελλιπή εκκλησιασμό σας στην γειτονική σας εκκλησία της Αγίας Μαρίας στην Κυθρέα.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρο από κοινού καταβάλατε με τον αγαπημένο σας σύζυγο στην ανατροφή μόρφωση και αποκατάσταση του μονακριβου γιου σας Άγη που ευτυχήσατε να τον δήτε αποκαταστημένο στην κοινωνία.

Αξέχαστη Μαρή φεύγεις από την πρόσκαιρη τούτη ζωή με ήσυχη τη συνείδηση πως έκαμες ότι έπρεπε να κάμεις σαν εκπαιδευτικός, σαν σύζυγος και μητέρα, σαν κοινωνικός, θρησκευτικός και εθνικός εργάτης.

Το μοναδικό σου παράπονο ασφαλώς θα'

ναι που πεθαίνεις στην προσφυγιά και σε σκεπάζει το αφιλόξενο χώμα της ξένητιάς. Κάμε όμως υπομονή γιατί όταν θα ηγήσουν οι καμπάνες για την γιορτή της απελευθέρωσης του κατειλημμένου τμήματος της Κύπρου μας, οι γλυκόλαλοι της ήχοι θα φθάσουν και στα ουράνια και τότε και η δική σου ψυχή θα χαίρεται και αγαλλιάται για το μεγάλο γεγονός της δικαίωσης και της επιστροφής.

Αιωνία σου η μνήμη αλησμόνητη Μαρή

Μιχαήλ Γ. Πετρίδης

Γεννήθηκε στο χωριό Μια-Μηλιά το 1912. Γονείς του ήταν, ο Γιωρκαλλής και η Μαρίτσα Χ΄ Πετρή.

Είχε 6 αδέρφια.

Εργάστηκε σαν πελακάνος για πολλά χρόνια. Δημιούργησε μαζί με τον συγχωριανό του Α. Δράκο, τον γνωστό στην περιοχή Λευκωσίας, Συνεταιρισμό «Πετρίδης & Δράκος», που πρόσφερε προσεγγμένες ξυλουργικές εργασίες.

Το 1970 απέκτησαν ιδιόκτητο εργοστάσιο στη βιομηχανική περιοχή Μια-Μηλιάς, το οποίο τώρα κατέχουν οι Τούρκοι.

Παντρεύτηκε στην Κυθρέα το 1947, την Φωτεινή Παναγιώτη Γιασεμίδη και από τότε εγκαταστάθηκε εκεί.

Απέκτησε τρία παιδιά: την Μαίρη, τον Παναγιώτη και τη Γεωργία, τα οποία είχε την ευτυχία να δη καλά αποκαταστημένα και να χαρεί τα 5 εγγονάκια του.

Από το 1969 κατοίκησε στην Παλουριώτισσα, όπου πέθανε στις 2 Σεπτεμβρίου 1987 και τάφηκε στο Νέο Κοιμητήριο Λευκωσίας.

Ο κ. Χρ. Πέτσας είπε τον πιο κάτω επικίδειο.

Πολύκλαυστε Μισιέλη,

Το θλιβερό άγγελμα του θανάτου σου που άρχισε ενωρίς σήμερα να σκορπίζεται ανάμεσα στους κατοίκους Κυθρέας και σ' όλο το ευρύτερο κοινό της περιοχής βύθισε όλους σε βαθύτατο πένθος γιατί στο μακρό πέρασμα της επιγειακής ζωής σου

εγκατέλειπες αναμνήσεις άριστες χάρις στα εξαιρετικά χαρίσματα που είχες εκ φύσεως την ανθρωπιά και καλοσύνη, την

τιμότητα και ειλικρίνεια, τη χριστιανική εγκαρτέρηση και υπομονή και το ζηρό ενδιαφέρον που επιδείκνυες στα κοινά και δημόσια.

Υπήρξες άριστος οικογενειάρχης, στοργικός σύζυγος και φιλόστοργος πατέρας. Γέννημα και θρέμμα της κοινότητας Μια Μηλιάς, από προύχοντες και ευύποληπτους γονείς έχαιρες απόλυτης αγάπης και ειλικρινούς εκτίμησης σ' όλη την κοινότητα και σ' όλη την αγορά της Λευκωσίας, όπου από τα παιδικά σου χρόνια εξασκούσες το επάγγελμα του επιπλοποιού. Όλοι μιλούσαν για την ευσυνειδησία σου στο επάγγελμα σου, την εξαιρετική σου τέχνη και την άμεπτη συμπεριφορά σου στις δεσοληψίες σου.

Βραδύτερον εγκαταστάθηκες στην Κυθρέα, από όπου είχες τις ρίζες σου γιατί ένωσες την τύχη σου με την πιστή σου σύζυγο Φωτεινούλα. Απεκτήσατε τρία τέκνα που αναθρέψατε με χριστιανική επιμέλεια προσπαθώντας ιδιαίτερα να ενσταλάξετε στις ψυχές τους τις αναλλοίωτες αρετές της θάνατης μας πίστης. Παράλληλα κατορθώσατε να μορφώσετε τούτα και να τα αποκταστήσετε πλήρως στην κοινωνία. Ήταν τούτο το μεγαλύτερο επίτευγμα της ζωής σας και αισθάνεσθo ασύγκριτη περηφάνεια για την επιτυχία σας.

Ήταν τούτη πραγματικά η ανταπόδοση των κόπων και των μόχθων που καταβάλατε σ' όλη σας την ζωή.

Φευ όμως! Στο αποκορύφωμα τούτο της επαγγελματικής σου επιτυχίας ήλθε η εισβολή του Αττίλα να περιπέσει μαζί μ' όλη την βιομηχανική περιοχή στην κυριότητα των ορδών του Αττίλα και να εκδιωχθείς θάναυσα και ανελέητα από την πατρώα γη.

Μα και μετά την εισβολή στερημένος των εμών και των πάντων δεν παρέμεινες με σταυρωμένα τα χέρια αλλά επαναδραστηριοποιήθηκες και κατώρθωσες να φθάσεις και πάλι σε ικανοποιητικά επαγγελματικά ύψη.

Ήσουν αείμνηστε Μισιέλλη ένα δραστήριο και ενεργό μέλος της Κοινότητας Κυθρέας και πρωτοπορούσες πάντοτε σ' όλες τις παγκοινοτικές εκδηλώσεις, εθνικές, θρησκευτικές. Τακτικά εκκλησιαζόσουν και λάμβανες μέρος σε τελετές και μυστήρια και άλλες τελετουργικές ακολουθίες.

Στις ακατάβλητες προσπάθειες σου ιδρύθηκε στην Κυθρέα ο Σύνδεσμος «Φίλοι του Παιδιού» που κατέθεσε στην Τράπεζα Κύπρου ένα ποσό £125 κι από τους τόκους τούτου εβραβεύετο κάθε χρόνο ο άριστος μαθητής σε ήθος και επιμέλεια της Στ' τάξης του Δημοτικού Σχολείου Αγίου Ανδρονίκου Κυθρέας. Οι τόκοι έκτοτε του κεφαλαίου τούτου παρέμειναν αδιάθετοι εξαιτίας της εισβολής συμποσούμενοι στις £135 και με τις επανειλημμένες σου ενέργειες διετεθήσαν μόλις πρόσφατα για σκοπούς άμυνας της Κύπρου μας.

Εξεπλήρωσες, πολύκλαυστε Μισιέλλη, πιστά και στο ακέραιο τα καθήκοντα σου σαν σύζυγος, πατέρας, επαγγελματίας, συνδικαλιστής και κοινωνικός εργάτης. Γι' αυτό κοιμήσου ήσυχα τον αιώνιο σου ύπνο και εύχομαι να είναι ελαφρό το χώμα που θα σκεπάσει το σεπτό σου σκήνωμα στη δε βαρυπενθούσα σου οικογένεια απευθύνω τα ειλικρινή μου συλλυπητήρια.

Αιωνία σου η μνήμη, αξέχαστε Μισιέλλη
αιωνία σου η μνήμη.

Του Ανδρέα Παπαβαρνάβα

Η Ευρούλλα Β. Παπαβαρνάβα γεννήθηκε στη Λευκωσία στις 11.6.1958. Γονείς της είναι ο Βαρνάβας Σοφόκλη Παπαβαρνάβα από το Παλαίκυθρο κι η Μαρούλλα Σάββα Ολύμπιου από τη Λευκωσία. Έχει ένα μεγαλύτερο της αδελφό το Σοφούλη Β Παπαβαρνάβα.

Απεφοίτησε το Δημοτικόν σχολείον Αγίων Ομολογητών και μετά ενεγράφη στο Γυμνάσιο Θηλέων Κύκκου απ' όπου απεφοίτησε μετά διακρίσεως το 1976, αριστεύσασα σ' όλα σχεδόν τα μαθήματα.

Ενεγράφη στη Σχολή Οικονομικών και Εμπορικών Επιστημών - με ειδίκευση στη Στατιστική του Πανεπιστημίου Αθηνών, αποφοιτήσασα τον Αύγουστο του 1980 αξιωθείσα του βαθμού Λιαν Καλώς.

Κατόπι γραπτών εξετάσεων προσελήφθη το 1981 στην Εθνική Τράπεζαν Ελλάδος - Κ/μα Λήδρας - Λευκωσία, όπου εργαζόταν ως τις 30.7.1987 ότε απέθανε από εγκεφαλικόν επεισόδιο. Η κηδεία έγινε αυθημερόν στο Νέο Κοιμητήριο Λευκωσίας.

Ο Δ/ντής της Εθνικής τραπέζης Ελλάδος κ. Αθανάσιος Π. Αθανασιάδης αποχαιρετώντας την μεταστάσαν είπε:

«Πολύκλαυστή μας Ευρούλλα,

Βαρύς ο κλήρος έλαχε σε μένα σήμερα να μεταφέρω τη τραγική είδηση του θανάτου στους συναδέλφους σου.

Όλοι βουβοί ως κάτωχοροι δεχτήκαμε το αναπάντεχο κακό νέο.

Κανέννας δεν μπορούσε να το πιστέψει.